Poněvadž pak okolnosti shora zmíněné také kohokoliv dopis čtoucího musí orientovati o směru, kterým se útoky obžalované nesly, nemohou obstáti pochybnosti zmateční stížnosti co do zřetelné poznatelnosti okr. hejtmanství jakožto předmětu urážek. Že však výpady v dopise obsažené zacházejí daleko za míru dovolené kritiky a vskutku dávají výraz obviňování úřadu rázu §. 488. tr. z., plyne již z toho, že obžalovaná označuje rekvisice za »rabování«, »vydírání« a za »sdírání lidu z kůže«. Výpady těmito se beze vší pochybnosti obviňují orgánové úřadu z takových nečestných a nemravných činů, jež jsou s to, aby orgány ty v mínění veřejnosti uvedly v opovržení nebo zlehčily. Poněvadž pak ke skutkové podstatě dle §u 488. tr. z. stačí, bylo-li obvinění proneseno oproti kterékoliv osobě rozdílné od obviněného, je se stanoviska hořejšího ustanovení zákonného zcela bezvýznamno, že se obvinění nedočetla adresátka, jež je dle úmyslu obžalované měla zvěděti, nýbrž že se jich dověděla úřední osoba, pověřená censurou dopisů. Obsah dopisu zůstává »s d ě l e n í m«, třeba byl dopis nedošel správné adresy.

»Sdělení« je ve formě zde v úvahu přicházející odevzdání písma osobě jiné za účelem oznámení jeho obsahu. Byla-li písemnost odevzdána právě té osobě, jíž bylo zamýšleno obsah její sděliti, v úvahu nepřichází. Stačí, že s obsahem seznámena byla osoba jiná, než osoba k tomu určená, věděla-li jen obžalovaná nebo musila-li věděti, že tato jiná osoba má obsah vzíti na vědomí. To je v případě přítomném zjištěno, neboť soud předpokládá, že obžalovaná musila věděti, že dopis musí projíti censurou. Že censor je povinen zachovati obsah dopisů jeho probádání svěřených v tajnosti, nemá váhy, neboť dalšího rozšiřování se ke skutkové podstatě §. 488. tr. z. nevyžaduje. Také kdyby byla skutečnost příslušná oznámena osobě úřední k mlčelivosti povinné bezprostředně a to mezi čtyřma očima, byla by skutková podstata §u 488. tr. z. dána. Pouhé nalezení písemností při domovní prohlídce nedá se dle řečeného podřaditi pod pojem sdělení, schází tu úmysl obsah jich sděliti osobě jiné způsobem k tomu volným.

Posouzení jednání obžalované dle použitého ustanovení zákonného není tedy nikterak právně mylno, i bylo tudíž bezdůvodnou zmateční stížnost zavrhnouti.

(R o z h. n e j v. s. z 27./10. 1916, K r III 100/16.)

V l č e k.

Prorozování pokoutní loterie spadá pod sankci § 522. tr. z.

C. k. okresní správa finanční stráže kontrolní podala u okresního soudu *22* oznámení se žádostí, by proti osobám v těchto oznámeních jmenovaným bylo zavedeno trestní řízení dle §u 522. tr. z. Návrhům funkcionáře státního zastupitelství na potrestání resp. za-

hájení řízení nebylo vyhověno s odůvodněním, že účastenství na t. zv. pokoutní loterii nelze pokládati za jednání soudně trestné. Proti těmto usnesením podal funkcionář zavčas stížnost, která však byla krajským jako odvolacím soudem zamítnuta. Usnesení obou stolic spočívají na právním omylu. Jest sice správné, že provozování pokoutní loterie jest přestupkem proti poplatkovým předpisům, leč zakládá zároveň skutkovou podstatu přestupku dle §. 522. tr. z. Pokoutní loterie patří k oněm hrám, u nichž zisk a ztráta nezávisí na dovednosti hráče, nýbrž pouze na náhodě. Jest tedy odvážnou (hazardní) hrou ve smyslu trestního zákona a tedy také hrou dle §u 522. tr. z. zapovězenou. Při rozhodování přítomných trestních případů jest též bez významu, že státní číslová loterie jest zvláštními zákony vyňata z ustanovení §u 522. tr. z., neboť tato výjimka platí právě jen pro loterie provozované státem, a nikoli soukromníky nedovoleně. Zakládá-li pak držení pokoutní loterie a sázení do ní skutkovou podstatu §u 522. tr. z., nebyl okresní soud oprávněn odepříti dle §§. 92. a 109. tr. ř. zahájení trestního řízení, a jsou usnesení okresního i krajského soudu zmatečná.

(Rozhodnutí kasačního soudu ze dne 25. července 1916, č. j. $\frac{\text{Kr II 203 16}}{4}$.) —x.

Císařské nařízení ze dne 2. ledna 1916, č. 6 ř. z., o zastavení činnosti porotních soudů má prozatímní moc zákona, jež pomine jen tehdy, nebude-li nařízení předloženo ku schválení nejbližší říšské radě aneb odepře-li jedna ze sněmoven této říšské rady schválení. Dotud nelze jeho hmotné platnosti soudem přezkoumávati.

Nedovolávajíc se vůbec některého z důvodů zmatečnosti, v §. 281. č. 1.—11. tr. ř. uvedených, tvrdí zmateční stížnost především, že naříkaný rozsudek nebyl vynesen soudem složeným dle čl. 11. stát. zákl. zák. ze dne 21. prosince 1867 č. ř. 144. o moci soudcovské a že tedy není rozsudek platný. Působnost porotních soudů může prý býti dle zákona ze dne 23. května 1873 č. 120 ř. z. zastavena jen dočasně, a to nejdéle na dobu jednoho roku. Tato zákonem stanovená nejdelší doba jest však dávno překročena, takže prý se zastavení působnosti porotních soudů nemůže již pokládati za platné dle ústavy a měl prý proto nalézací soud vysloviti svou nepříslušnost. Byť i bylo správné, že se zmateční důvod v uvedeném smyslu v §. 281. tr. ř. doslovně nevyskytuje, lze dle předeslaných vývodů přece jen míti pochybnosti v tom směru, nejedná-li se snad o skutkovou podstatu dle č. 1. §u 281. tr. ř. Že dle náhledu stěžovatele opomenul soud neprávem prohlásiti se za nepříslušna, nezakládá důvodu zmatečnosti §u 281. č. 6. tr. ř., jehož se lze dovolávati jen tehdy, vyslovil-li soud neprávem svou nepříslušnost (§ 261. tr. ř.). V úvahu mohlo by přijíti pouze ustanovení č. 1. §u 281. tr. ř.,